

POVSTALEC

MĚSÍČNÍK STUDENTŮ VYSOKÉ ŠKOLY KREATIVNÍ KOMUNIKACE

2
únor — 2017

Budoucnost je v kreativním průmyslu. My tě na ni připravíme!

Art director | Grafik | Spisovatel
PR manažer | Copywriter | Gamedesigner
Publicista | Account manažer | Animátor
Reklamní fotograf | Marketingový manažer
Filmař

Dny otevřených dveří:
31. 1., 28. 2., 8. 4., 18. 4.,
23. 5., 5. 9. 2017

www.vskk.cz

A to byl leden... Měsíc, který pravidelně každým rokem přináší tři nejošklivější věci. Zimu, zkouškové období a zimu. Nebylo to jednoduché! Mnozí z nás trpí rýmou, nachlazením, a dokonce jsme zaznamenali jeden případ nočních úzkostí způsobený testem z češtiny. Ale i přes veškeré nepřízně osudu, zkoušky, eseje a počasí jsme se nebáli dát všanc své životy a nezapomněli na to nejdůležitější – vytvořit pro vás další číslo *Povstalec*!

Jak jistě víte, v prvním čísle jsme nastínili záhadu místnosti č. 111. Nejenže se v *Ševelu* dozvíte, jak celá kauza pokračuje, ale naše investigativní žurnalistika je tak rozjetá, že jsme se rozhodli vyslat do terénu i Barboru Podanou. Ta bloumala v nejtemnějších prostorách školy a narazila na další mystérium. *Co se skrývá v přízemí* a hrozí-li studentům fyzické problémy, zjistíte v rubrice *Zbloudilá střela*. A aby toho nebylo málo, také jsme samozřejmě vypátrali i ty nejlepší kulturní akce, které by vám v únoru rozhodně neměly uniknout. Tak *Hrr na ně...*!

Pokud jste měli v lednu příliš mnoho práce, nevěste hlavu, nejste v tom sami. Arnošt Goldflam *Povstalc* prozradil, jaké povinnosti ho čekají v nejbližších měsících a jak v nich hledat potěšení. Můžete se tak spolu s ním těšit na nové drama *Hrůza v Brně* (nejhrůznější na tom je, že budete muset na představení jet do Brna) nebo na druhý díl Goldflamových sebraných spisů, dramatických textů a studií.

Přídavné jméno hrůzný by se dalo rovněž užít pro další blížící se „akci“ – Valentýn, svátek zamilovaných. Pokud si nevíte rady, Honza Uhlík provedl náročný vědecký výzkum, jaký film je vhodný k prožití té parády právě pro vás. *Filmové okénko* nabízí radu pro všechny v jakékoliv fázi vztahu, a to i pro ty, kteří se v žádné fázi nenacházejí. Mohu vám navíc směle prozradit, že pro ty má dokonce Honza ten nejlepší tip ze všech!

Především ale pořádně prolustujte *Uměleckou přílohu*, ve které jsou pro tento měsíc villonské balady studentů, kteří navštěvovali dílny poezie Michala Horáčka, a fotografie prvního odvážného prváka, jež se nezalekl naší potměšilé redakce, Filipa Schuberta.

A na závěr už pouze jedna otázka: „Nač stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko?“

(Pokud jste snad propásli první číslo, nebo nedej bože propásnete čísla následující, nezoufejte! V brzké době se nám snad v redakci podaří zprovoznit internet, a *Povstalec* tak najdete i na oficiálním webu VŠKK a Facebooku. Samozřejmě nám stále můžete posílat vaše dotazy, nápady, připomínky a chválu. Ty nejlepší a nejpovstalečtější e-maily odměníme elektronickou verzí časopisu – protože jak všichni ví, ani elektronický náklad není nekonečný a nejde všechno jen tak lehce zkopírovat!)

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,
příjemné čtení přeje

Michal Beck
šéfredaktor

 mesicnikpovstalec@gmail.com
 Vysoká škola kreativní komunikace (@vskk.cz)
 Na Pankráci 420/54, 140 00 Praha 4 - Nusle

Měsíčník POVSTALEC (sídlicí v blízkosti Pražského povstání) byl založen v srpnu 2016 skupinou bývalých studentů zaniklé Literární akademie a současných studentů Vysoké školy kreativní komunikace. Cílem měsíčníku je přinášet čtenářům díla mladých tvůrců studujících VŠKK a zařazovat aktivity na škole do kontextu širšího kulturního dění.

POVSTALEC

Číslo 2 | Ročník I.
Vyšlo v Praze 1. 2. 2017

Šéfredaktor:
Michal Beck

Zástupce šéfredaktora:
Nicole Rebecka Snová
Veronika Šaumanová

Redaktoři:
Jana Fleglová
Anna Hladká
Jan Mazanec
Barbora Podaná
Kateřina Špešová
Anna Štičková
Jan Uhlík

Jazyková redakce:
Barbora Podaná
Nicole Rebecka Snová
Veronika Šaumanová
Anna Štičková

Fotografie:
Anna Hladká

Ilustrační doprovod:
Veronika Šaumanová

Grafická úprava:
Michal Beck
Veronika Šaumanová

Obálka:
Anna Hladká
Gabriel Uhlíř

Sazba:
Michal Beck

Technická redakce:
Jan Bláha

Spolupráce:
Dobrá čeština (www.dobracestina.cz)

Vydavatel:
Vysoká škola kreativní komunikace, s.r.o.

OBSAH

únor

4 Ševel

Hlavně to tak neprožívat

6 Zprávy

8 Hrr na ně...!

10 Zbloudilá střela

Co se skrývá v přízemí

12 Fejtónek

Očištění češtiny

13 Filmové okénko

Valentýnská poradna

14 Minirecenze

16 Recenze

Nejlepší komiksy roku 2016

Český Forrest Gump
(Petr Stančík)

20 Slovo

Prof. MgA. Arnošt Goldflam:

Na čem pracuji...

23 Doktore, vyprávěj

Konec světa na konci světa
(Karel Klostermann)

24 Umělecká příloha

Literární tvorba, II. ročník: Villonské balady

Filip Schubert: Untitled folder

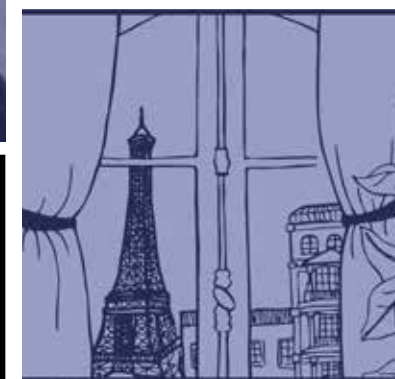

38 Anketa

40 Komiks

Jak to bylo s... Nobelovkou!

40 Epigramy

HLAVNĚ TO TAK LEDEN NEPROŽÍVAT

Určitě vás vůbec nikoho nezajímá, jak vypadalo zrovna moje zkouškový, takže vám to mile ráda povím. Zaprvý jsem zjistila, že za ten rok a půl, co byl tenhle barák zavřenej, už vůbec nevím, jak se učit. Jakoby jsem vod přirození dost inteligentní, ale přesto si některý fakta do hlavy nalejt musím. Naštěstí používám Instatního Uhlíka. Vysvětlím. Kolega Uhlík je fakt borec. Nejen, že ty tuny mnohdy zbytečnějších písmenek čte, on z nich dělá i výpisky! A ten dobrák je s náma samozřejmě ochotně sdílí. Takže zkouškový je v zenu. Před zápočtem stačí přidat dvě lžičky Instatního Uhlíka, zalejt horkým nápojem a očekávat výsledek. Pokud se při testu nedostaví, na příští termín si dejte ty lžičky tři a ten grog radši jenom jeden. Hlavně to moc neprožívejte.

Zadruhá jsem pochopila, že když studuju Literární tvorbu,

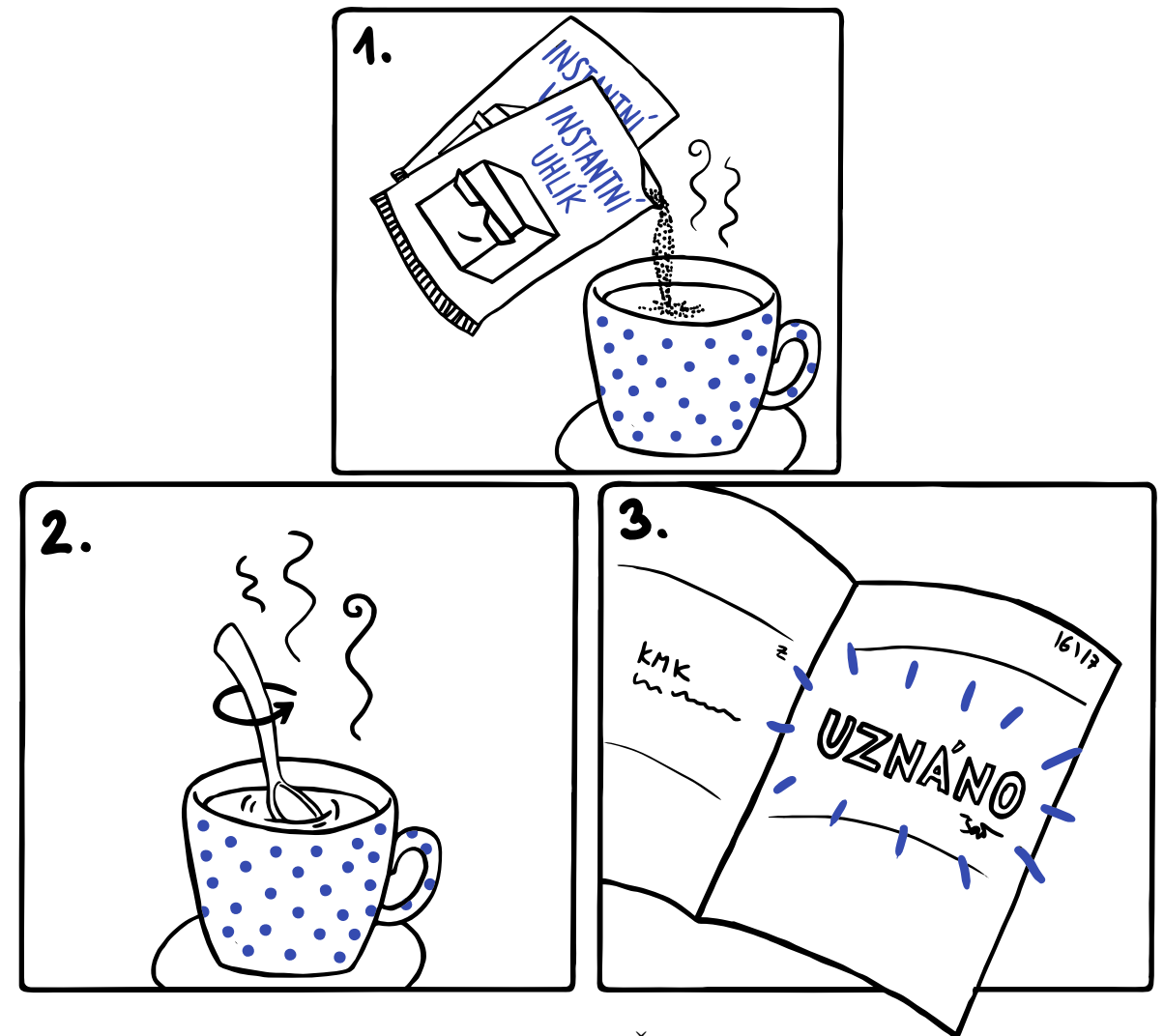
tak po mně pořád budou chtít, abych něco psala. Osobně to považuju za naprosto šokující. Momentálně mi chybí tři eseje a pracovní morál.

Zatřetí jsem se díky nejmenovaným studijním materiálům dozvěděla, že křesťanství je „nejdéle běžící marketingová koncepce a reklamní kampaň všech dob“ a nabízí „vysoce žádaný produkt – posmrtný život v ráji“. Autoři skript to, zřejmě, mysleli jako žert. No, uvidíme, kdo se bude smát naposled.

Jinak se ve zkouškovém nic moc nedělo. Zato v *Povstalcích* se toho dělo hodně. V redakci proběhl krátký a intenzivní „spor o kundu“. Teda konkrétně o to slovo. Popravdě jsem měla docela angst, páč jsme byli totálně v rozkolu (vždycky jsem to slovo chtěla použít!). Jednak jsme nevěděli, jestli to naše čtenářstvo neurazí, na druhou stranu

poezie je poezie. Každopádně jsme to akademicky prodiskutovali. Asi si dokážete představit, kolikrát to delikátní slovo během oné sofistikované debaty zaznělo. Jak to dopadlo, se dozvíte v umělecký části.

Další adrenalin na žíle nám způsobila externí tiskárna, která šéfkovi napsala, že něco spadávka a máme ji něco a ať s tím uděláme něco. Sorry, to je všechno, co jsem z toho chytla. Každopádně jsme si pro jistotu začali *Povstalcích* tisknout sami ve škole. Je to míň posh a víc punk. Když už střílím do vlastních řad, tak bych vám taky ráda naprášila, že ta modelína, co je na obálce, je naše redaktorka a kreslířka Veronika. Ale beztak se na obálku dostala jenom krzeva šéfredaktora. Oni spolu víte co. Ne, že bych to nějak prožívala, ale já na žádný fotce ještě nebyla. Tím jako chtěj říct, že jsem tlustá?

Abych chytře odvedla pozornost jinam, tak mám pro vás jednu záhadu. Připravený? Otázka za flašku ginu: Kdy a kam zmizel vánoční stromek? Nevíte? Já taky ne. Prostě tu najednou nebyl. Nikdo si nevybavuje, kdy ho viděl naposledy. Tipuju to na místnost č. 111, kam mizí nejen toaleťáky, ale asi i všechno teplo. Jinak si tu zimu nedokážu vysvětlit. Vždyť topení má centrálně řízenou regulaci!

Na konci ledna jsme byli reprezentovat školu na Gaudeamu. Tam naopak zima nebyla, úplnej pavilon ptáků. Zprava měla stánek Univerzita obrany, takže chlapi v uniformách. Zleva zase University of New York, který měli týpka převlečenýho za sochu Svobody. Těžká konkurence. Přesto se tam našlo pár cvoků, co se nad náma smilovalo a projevílo upřímněj

zájem o zkratku VŠKK. Z úcty k mému duševnímu zdraví přede mnou alespoň měsíc nepoužívejte slovo „kreativní“.

Mezi řečí se mi z paní manažerky podařila vytáhnout jedna žhavá novinka. Budeme mít společenskou místnost! Naprostá paráda. Bude tam lednička, mikrovlnka, nádobí a tak. Prej si tam můžeme sehnat i nějaký gauč za odvoz. A to nejlépe z omyvatelného materiálu, protože paní manažerka se bojí, aby nebyl věčně něčím pokydanej. Říkala jsem si, proč to tak prožívá, vždyť snad nejsme dobytci. Pak jsem se nad tím reálně zamyslela a řekla: „Víte co, radši ho potáhneme igelitem.“

Nakonec si dáme rychlodrby. Marek z grafiky měl moncla. Nějaký týpek mu natáh a on na to prej sbalil holku. Pánové, tak se to dneska dělá! Nedávno se ke mně taky doševelilo, že

Zdenda z fotky je v reality show *Robinsonův ostrov*, co běží na Nově. Ještě jsem to neviděla, ale prej tam všichni furt choděj bez trička. Když už jsme u těch celebrit, tak Horáček si o nás napsal status na Facebook, jak jsme skvělý studenti. Slzička. Místo něj nás teď bude učit Baldýnský, kterej v talk show *7 pádů Honzy Dědka* prohlásil, že končí v ČT a shání nějaký job. Takže nastupuje do rachoty na VŠKK. Co se kariérních úspěchů týče, paní rektorka nenávratně propadla kouzlu excelových tabulek. Čekám, kdy se Základy excelu objeví ve studijních plánech.

A to byl leden. Končím, už nemám místo. Příště se pokusím vyřešit záhadu, proč má vedení školy na dveřích kouli. Do té doby se mějte rádi a prožívejte to.

Pac a pusu

KRÁLOVNA ŠEVEL

Foto: Milan Hnitka

Letní semestr:

Do rozvrhu přibude Baldýnský a Palán

Kumulace pedagogů, kterými jsou lidé etablovaní v různých odvětvích, zajišťuje studentům VŠKK neustále nové podněty a zkušenosti. Proto studenty Literární tvorby čeká v letním semestru pár změn.

Hlavní tvůrčí dílnu Literární tvorby, kterou v zimním semestru vedl textař a básník Michal Horáček v duchu villonské balady, bude od 13. února vyučovat scenárista a novinář Tomáš Baldýnský. Ten povede studenty k autorské tvorbě v oblasti filmové scenáristiky. „Student Literární tvorby by měl získat znalosti z co nejširšího spektra různých žánrů. Scénáře sitcomů patří k nejnáročnějším filmovým žánrům, jelikož autor musí v řádu sekund promýšlet vývoj děje, dialogu a načasování vtipu,“ vysvětluje volbu nového pedagoga vedoucí Katedry literární tvorby Daniel Kubec. Baldýnský má rozsáhlé znalosti nejen z televizní tvorby, ale také z publicistiky. Působil například jako filmový recenzent časopisu Reflex nebo fejetonista Lidových novin.

Baldýnský však nebude jediným publicistou, který se od nového semestru na Vysoké škole kreativní komunikace objeví. Na známou adresu se vrátí spisovatel a novinář Aleš Palán,

který byl jedním z vyučujících zaniklé Literární akademie. Nyní se na něj studenti mohou těšit na přednáškách základů publicistiky. „Vzhledem k faktu, že řada studentů prošla různými redakcemi a dalšími zkušenostmi v oboru, vnímám kurz spíš jako publicistiku pro pokročilé. Jistý hendikep některých vysokých škol vidím v jejich odtrženosti od praxe. Naši studenti byli okolnostmi do praxe přímo vrženi. Očekávám tedy dialog s lidmi otřískanými mediální realitou, kteří zároveň neztratili počáteční nadšení a zájem,“ říká o předmětu Aleš Palán.

Jana Fleglová

Mimořádné volby do akademického senátu

Volby do akademického senátu jsou naplánovány hned na první týden letního semestru, a to od 13. do 16. února. Akademická obec si na tři roky zvolí celkem pět zástupců, tři z řad pedagogů a dva studenty. Kromě rektorky, prorektorky a jednatele může být nominován jakýkoliv člen akademické obce, tedy pedagog nebo student VŠKK.

Sdružení zástupců akademické obce, zvané akademický senát, musí být ze zákona na všech veřejných vysokých školách. Přestože je VŠKK škola soukromá, chce tuto tradici následovat.

Senát slouží především pro jednání s rektorem. Dále jeho prostřednictvím mohou pedagogové i studenti podávat připomínky k činnosti vysoké školy a navrhnout řešení. V neposlední řadě dohlíží a upozorňuje na dodržování akademických svobod.

Jana Fleglová

VŠKK se zúčastnila veletrhu Gaudeamus

Foto: Matyáš Gross

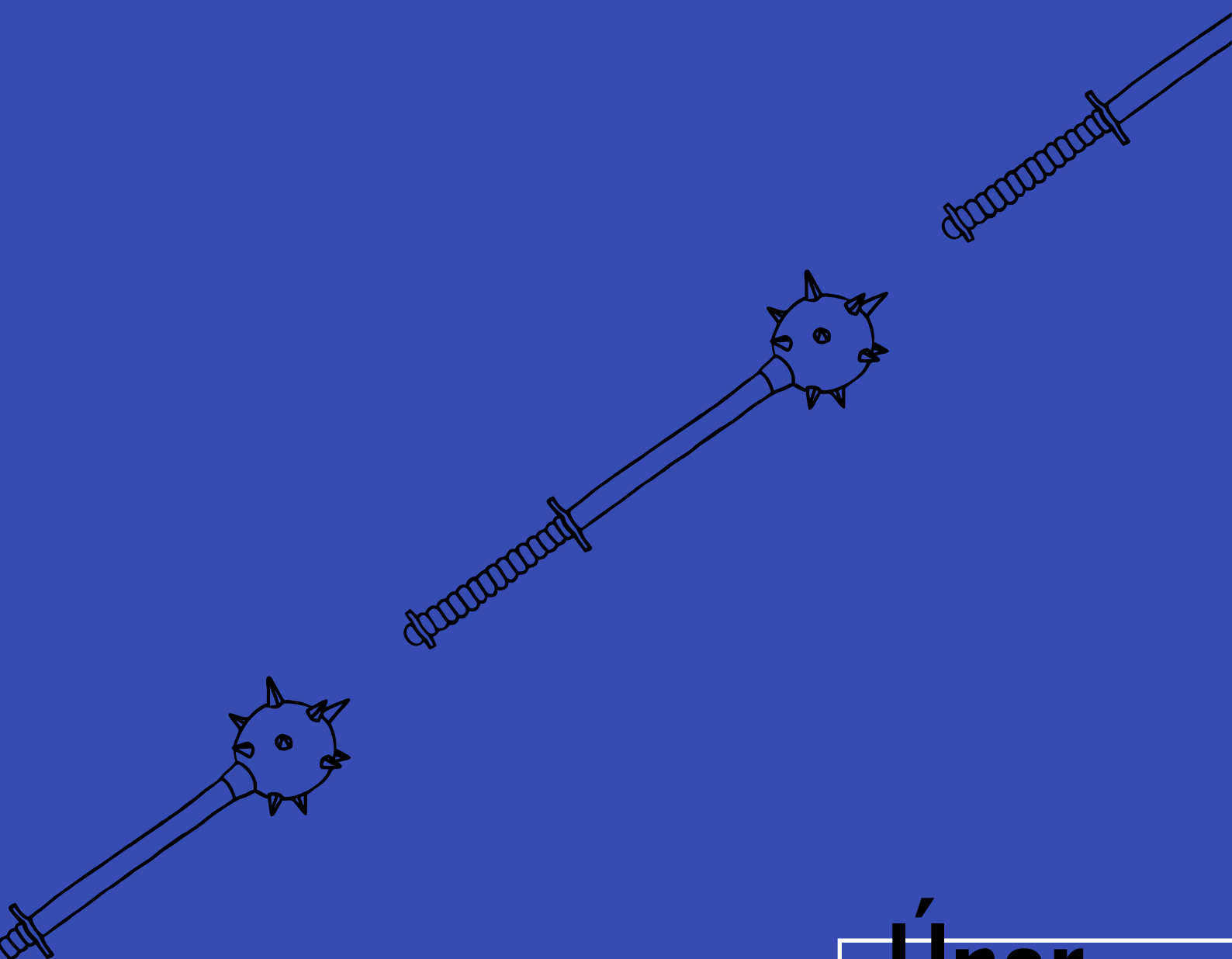
Veletrh vysokých škol se letos konal v Praze 25. a 26. ledna. VŠKK vyslala na letňanské výstaviště nejen zaměstnance školy, ale i zástupce studentů z jednotlivých oborů. Studenti si povídali se svými potenciálními kolegy o tvůrčím

psaní, ateliérech fotografie nebo výuce grafických programů. Návštěvníci také projevíli zájem o marketingové obory, které škola otevírá od následujícího akademického roku.

Jana Fleglová

HRR NA NĚ...!

Akce, které by vám neměly uniknout

Únor

Hrr na ně...! | 9

So
4

Cirkusvobody
Experimentální prostor NoD
4. února, 16. března

Když naše Královna ševele zrovna neševelí, dělá se svým souborem *Maso krutí* skvělé divadlo. Výsledkem půlroční práce souboru se stalo představení *Cirkusvobody*, které mělo premiéru v prosinci loňského roku. Reprízy proběhnou 4. 2. nebo 16. 3., lístky kupujte online na webu nod.roxy.cz.

14
Út

Dílo Jakuba Demla a hledání infrazvuku v poetikách 20. století

Ústav pro českou literaturu
AV ČR – zasedací místnost,
4. patro,
14. února, 17:00

V rámci Literárněvědného fóra pořádá Ústav pro českou literaturu AV ČR v Praze cyklus přednášek věnovaných poetice Jakuba Demla. Přednášky se budou konat od února do června vždy druhé úterý v měsíci. V prvních třech večerech vystoupí slavní a literární vědci, kteří o Demlově díle psali a uváděli ho ve známost v zahraničí: Xavier Galmiche, Joseph N. Rostinsky a Alexander Wöll. Jako první si budete moci poslechnout Xaviera Galmiche s jeho přednáškou na téma *Dílo Jakuba Demla a hledání infrazvuku v poetikách 20. století*.

8
St

Detektivní a sociální romány o zločinu
Dům čtení

8. února, 18:00

Čtete rádi detektivky? Máte rádi zločinné zápletky? Pokud ano, pak si určitě nenechte ujít diskusi na téma *Detektivní a sociální romány o zločinu*, která proběhne 8. 2. od 18:00 v pobočce Městské knihovny v Domě čtení v Ruské ulici. Sesumírujte si své čtenářské dojmy, protože jedním z hlavních diskutérů budete i vy.

27
Po

Krok do tmavé noci
Knihovna Václava Havla
27. února 2017, 19:00

„Před 67 lety, 25. února 1950, byl zavražděn příslušníky komunistické StB číhoštský farář Josef Toufar. Příběh plný zneklidňujících otázek a dramatických okolností, který se v posledních letech vrací jako naléhavé svědectví. Kdo byl Josef Toufar a kdo jeho mučitelé? Čím venkovský kněz z Vysočiny promlouvá k dnešku? Jaká byla úloha prezidenta Gottwalda v tomto obludném divadle?

Z nových textů a dokumentů čtou autor ‚toufarovských‘ knih Miloš Doležal, Jana Franková a Jiří Hromada, hudebně doprovází violoncellista Štěpán Drtina.

O souvislostech a interpretaci příběhu promluví historik Tomáš Petráček.“

Čt
9

Libuše Jarcovjáková:
Černé roky
Knihovna Václava Havla
9. února, 19:00

„Enfant terrible české fotografie Libuše Jarcovjáková vydává poprvé svou práci v knižní podobě. *Černé roky* tvoří syrové fotografické a literární deníky z let 1971–1987. Kniha ždímá černobílou všednost normalizační Prahy, odhaluje krásu i marasmus tehdejší doby a dává nahlédnout do pozdějšího podivuhodného života emigrantky v Západním Berlíně a Tokiu.“

V 19:00 knihu uvede dokumentaristka Barbora Baronová a kurátorka Lucia L. Fišerová.

do
25
února

Fox(y)land II
Městská knihovna Opatov
30. ledna – 25. února 2017

„V únoru se ve foyer pobočky Opatov představí výtvarnice Barbora Klačka (*1987). *Fox(y)land II* je titul výstavy, jejíž převážný díl tvoří neonové objekty s názvem *Fox(y)*, které autorka začala vytvářet inspirovaná a fascinovaná tvarem pořadových lístků, jež jí připomínaly liščí hlavu. Jde o využití jednoduchého motivu naprosto obyčejné, téměř nepodstatné věci a transformace a vzdvižení její hodnoty a významu. Geometrické obrazce, vycházející z onoho původního tvaru pořadového lístku, zhmotňuje do objektů, které mohou svým vizuálem evokovat obranné štíty či malé osobní oltáře.“

Barbora Podaná

CO SE SKRÝVÁ V PRÍZEMÍ

Barbora Podaná

Na konci zimního semestru probíhala ve škole evaluace. Studenti měli možnost prostřednictvím dotazníků ohodnotit kvalitu výuky. Také získali prostor vyjádřit vlastní podněty ke zlepšení všech aspektů studia. V neposlední řadě dostali šanci sdělit, co jim ve škole schází.

Z výsledků dotazování zcela překvapivě vyplývá, že studenti Vysoké školy kreativní komunikace – fotografové, grafici a literáti – prahnou po sportu. „Vidím všechny akorát kouřit před školou, cpát se koblihama z pekárny nebo pít pivo v Red Hooku. A takhle by to být nemělo. I umělecká škola by přece měla vést své studenty ke zdravému životnímu stylu. Mrzí mě, že si nemůžeme zapsat tělocvik, jako je tomu na jiných univerzitách,“ vyjádřil se jeden ze studentů v dotazníku a zdaleka nebyl jediný. Na popud podobných připomínek přizvala rektorka Markéta Kořená do školy sportovní poradkyni, která vytvoří vhodný sportovní program pro studenty i pedagogy. „Je to zlé, povinný tělocvik je tu skutečně potřeba. Zvuky, které studenti vyluzují, než se doslova vyškrábou do třetího patra, jsou otřesné a značí, že tito mladí lidé jen sedí u počítačů a nemají nejmenší motivaci pro pohyb. Vidím ta zkroucená záda, slyším to kuřácké kašlání a jímá mě

hrůza. Sport tedy navrhuji jako povinný předmět pro všechny ročníky,“ radikálně zhodnotila situaci Aneta Pružná, poradkyně pro sport a tělovýchovu MŠMT.

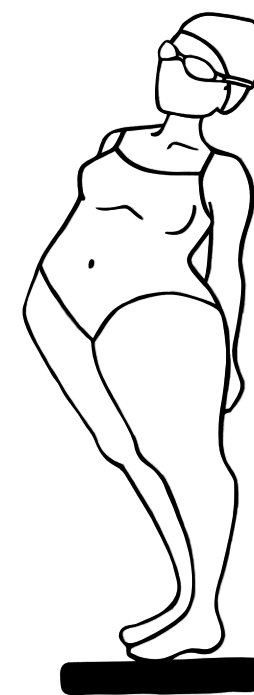
Záhadné dveře za skříňkami a automatem na dobroty v přízemí našťestí skrývájí vstup do školní tělocvičny. Kdysi dávno se pronajímala maminkám – cvičitelkám s kočárky, ještě před dvěma lety sloužila jako zázemí taneční školy, ale zhruba od poloviny letního semestru letošního roku už bude sloužit jako sportovní učebna pro studenty všech oborů i ročníků Vysoké školy kreativní komunikace.

Tělocvik by měl probíhat dvakrát týdně, vždy po dvou vyučovacích hodinách. Začátek výuky se posune z deváté ráno na půl osmou, jelikož sport se má provozovat hlavně ráno, aby se člověk příjemně nabudil na dlouhý a náročný školní den. V nabídce bude rozmanitá škála sportovních kurzů. Studenty čeká jóga, aerobik či lekce kondičního cvičení, na své si však přijdou i milovníci míče, pro které se připravují basketbalové a volejbalové tréninky. „Vše záleží na finanční situaci, do budoucna plánujeme zřídit i tenisové kurty, hřiště na plážový volejbal nebo malý plavecký bazén. Také bych byla ráda,

kdybychom využili pingpongové stoly, které jsou v budově k dispozici. Kdysi jsem sama hrála závodně, a tak bych mile ráda předala studentům i své skromné zkušenosti,“ doplnila rektorka.

Studenti se nemusí bát, o výuku se postarají zkušení tělocvikáři, které si VŠKK vypůjčí od Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy. „Naše škola si vždy zakládala na kvalitních pedagogích. Jinak tomu samozřejmě nebude ani u hodin tělocviku, seženeme ty nejlepší a nejhouževnatější trenéry, aby to stálo za to,“ slíbila Klára Bicanová, vedoucí Katedry společenských věd, pod níž budou předměty spadat. Dále také doplnila, že účast na výuce bude povinná, maximální absence bude ještě upřesněna, ale zřejmě budou povoleny standardně tři neúčasti za semestr. Zápis do jednotlivých kurzů proběhne pravděpodobně koncem února, studenti budou o konkrétním termínu s dostatečným předstihem informováni. A nemusí se bát, kapacita není omezená, dostane se na všechny.

Je tedy načase nakoupit sportovní oděvy, kvalitní obuv a začít trénovat. Píšťalka se nezadržitelně blíží. Sportu zdar!

OČIŠTĚNÍ ČEŠTINY

Anna Štičková

Skupina komunistických poslanců předložila návrh, aby se cizojazyčné názvy jako Batman, fast food nebo exit povinně překládaly do češtiny. Beze všeho. Jako ochránce češtiny jsem jednoznačně pro. Vadí mi, jak se čeština zapleveluje různými cizími slovy. Pojďme se tedy společně podívat, jak to bude vypadat v praxi.

Pokud máte rádi akční hrdiviny, budete jedni z prvních, kdo tuto změnu ocení. Příště už půjдете do kina jedinečně na *Netopýřího muže* a *Skvělého muže*. Ovšem u některých překladů hrozí, že nebudete do poslední chvíle vědět, co vás čeká. Tak schválně: *Mrtvý bazén* a *Žehličkový muž*. To první se jeví jako děsivý horor z prostředí vysoce postavených podnikatelů. Žehličkový muž by mohl být humorný vědecký výmysl, v němž se muži starají o chod domácnosti. Úplně nejděsivější postava je rozhodně *Zolík*. Ne, není to vtipně pojmenovaný pes od sousedů, je to ten strašlivý a obávaný Joker, jen hezky srozumitelně po česku. I Harry Potter se konečně dočká pěkného českého jména. *Jindra Hrnčíř* zní báječně. „A Jindra Hrnčíř se kamarádil s *Nevilem Dlouhozadkovým*“ – to děti jistě ocení. *Doktor Dům* už se taky na změnu moc těší a vítá ji. Vyjádření *pana Fazoleho* se nám bohužel nepodařilo získat.

Další zábavnou oblastí, která se konečně zbaví nepřijemných cizojazyčných naplavenin, je gastronomie. Je libo *horkého psa* nebo *šunkový* či

sýrový hrad? A jako dezert by měl přijít jahodový *slizoun*! Až půjдете kupovat láhev *Jana Chodce*, dejte si pozor, jestli chcete jít do *nejlepší jednoty*, nebo do úplně *nejvíce nejlepší jednoty*.

V oblasti komunikačních technologií by s přijetím komunistického návrhu konečně nastala rovnoprávnost všech se všemi: chudý ani bohatý, starý ani mladý, odborník ani amatér – nikdo nebude tušit, o čem je řeč. Ale znít to bude libě, posuďte sami: *Mikrojemný* i *Jablko* jsou jako vždy napřed a už chystají rozsáhlé změny ve stylizaci svého *cejchu*. Většina jejich nápadů pochází z několikahodinových *mozkohřmění*. Také *Obličejkniha* plánuje změnu *emblému*. Svým kreativcům už vypsala *práceobchod*, na kterém se naučí nový emblém společnosti *povzbuzovat*. A pokud vám „po novele“ pošle dlouholetý *zákazník* dámský kus spodního prádla, nelekejte se, nic se mezi vámi nezměnilo. Jedná se jen o špatně přeložené slovo *brief*. Kdyby nebyl chudák zákazník zmaten cizojazyčnými pojmy, normálně by vám poslal poptávku a bylo by po problému.

Myslím, že se nám konečně bude žít v naší zemi krásně bez všech těch ošklivých slov. Konečně si budeme moci (zase) natáhnout dráty kolem hranic a (zase) zavedeme povinnou ruštinu ve školách. Jsme přece Slované, a tak si musíme rozumět. A zase bude dobře.

Pro jistotu přikládáme malý slovníček, abyste se neztratili, než ta idyla panslovanská nastane:

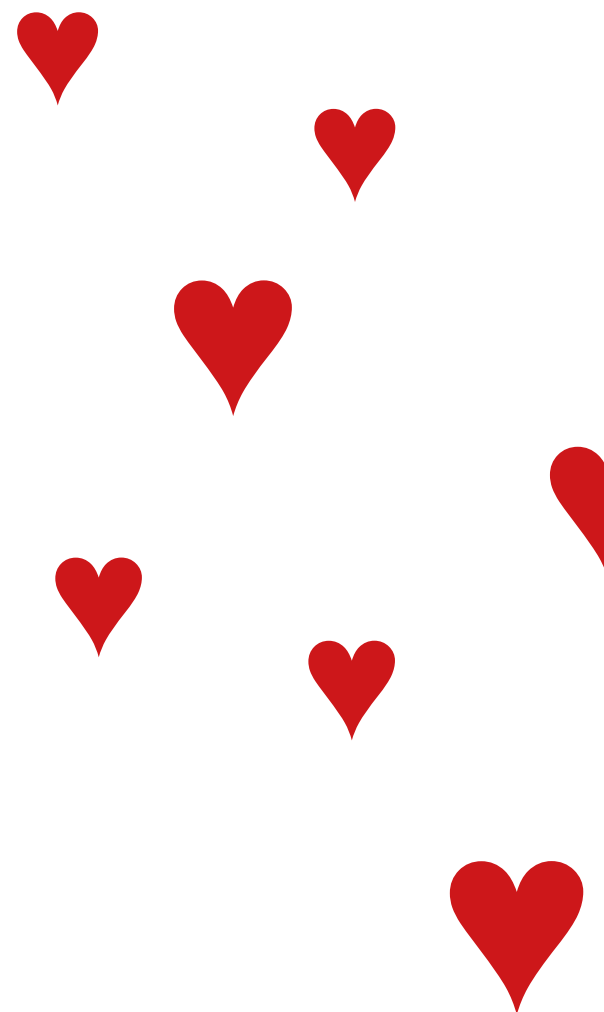
Východ – exit
Netopýří muž – Batman
Skvělý muž – Superman
Mrtvý bazén – Deadpool
Žehličkový muž – Iron Man
Podnikatel – businessman
Vědecký výmysl – science fiction
Zolík – Joker
Jindra Hrnčíř – Harry Potter
Neville Dlouhozadkový – Neville Longbottom
Doktor Dům – Doktor House
Pan Fazole – Mistr Bean
Horký pes – hot dog
Šunkový hrad – hamburger
Sýrový hrad – cheeseburger
Slizoun – smoothie
Jan Chodec – Johnnie Walker
Nejlepší jednota – supermarket
Úplně nejvíce nejlepší jednota – hypermarket
Mikrojemný – Microsoft
Jablko – Apple
Cejch – brand
Mozkohřmění – brainstorming
Obličejkniha – Facebook
Emblém – logo
Práceobchod – workshop
Povzbuzovat – promovat
Zákazník – klient
Kalhotky – brief

Fejtónek převzatý z rubriky *Moje řeč* webu *Dobrá čeština*. Více na: www.dobracestina.cz/basta

VALENTÝNSKÁ PORADNA

Jan Uhlík

Blíží se Valentýn. Období hrůzy. Pro každého. Páni budou stát před těžkou volbou. Na co vzít letos svou milou do kina? Výběr správné love story totiž není sranda. Je to jako protancovat minové pole. Co mina, to nuda plná kýče a falešných emocí. Dámy se pro změnu budou děsit toho, že je přítel zatáhne na pseudointelektuální film, kde nejromantičtější působí kytky v pohřebním ústavu. Pokud si nevíte rady, nabízíme záchranný kruh. V jakékoliv situaci!

Chystáte se na první rande a svůj idol příliš neznáte? Doporučujeme *Všechno nebo nic*. Představte si Bridget Jones, jen s tím rozdílem, že má na sobě boty značky Baťa a kouří startky. Linda (Taňa Pauhofová) se jakžtakž prodírá životem spolu s dítětem z prvního manželství, které však vnímá jako stopku pro nové známosti. Vypadá to, že ideální chápavý mileneček neexistuje, dokud se neobjeví Jakub (Michal Žebrowski), slovanská verze Christiana Greye bez bičiku v kapse. Rozjede se velká vzťahová hra, chvílemi až přehnaně hnaná do absurdity telenovel. I přesto milostné momenty fungují, dokonce i ty humorné. Ale řekněme si to na rovinu. Pány stejně zajímá jediná věc. Ano, film je jako dělaný pro získání první mety!

Jestli už máte první měsíce planoucí lásky za sebou, berte všemi prsty *La La Land*. Muzikálové podání klasické hollywoodské romance tentokrát není výhradně pro potěšení žen. Příběh jazzového klavíristy Sebastiana (Ryan Gosling) a servírky Mii (Emma Stone) dokáže vyvolat opravdové emoce. Zprvu film vyděsí hudebním entréem, které oživilo divácké trauma z přelázaného *Mamma Mia!*, ale ohromný kýč

se ihned rozpustí. Zjišťujeme, že vyděsit diváka, tedy toho s trochou soudnosti, byl účel. Tvůrci se totiž soustředili na hrátky se standardní strukturou romance, tedy se seznámením, zamilováním, zklamáním a happyendem. S chutí podkopávají nohy nejpropálenějším klišé momentům. Úspěch experimentu podtrhává získání sedmi Zlatých globů v letošním udílení cen. Film je jasným receptem na zpětné přivolání vášně prvních dnů vztahu!

Jste spolu již několik let a romantáren máte dost? Co takhle pro jednou vybrat něco, co vyvolá pocit vzrušení především u mužské polovičky? Vrhnete se na zbrusu nový britský seriál *Taboo*? Nabízí vše, co si chlap slibuje od láskyplného příběhu. Prostitutky, nebezpečí, tajemno a Toma Hardyho, říkajícího své impozantní „Hm“! Osmidílná minisérie, zasazená do 19. století, vypráví příběh o návratu ztraceného syna, Jamese Delaneyho, do rodné Británie. Unikátní herecký výkon Hardyho v kombinaci s dobovou atmosférou a hnusem uspokojí každého chlapa. K zapnuté televizi svému miláčkovvi doneste jako bonus vychlazené pivo a sledujte zázračnou chemickou reakci. Zaručujeme úsměv a blažený výraz. Za správných povětrnostních podmínek očekávejte druhý den snídani do postele!

Pokud jste samotář, nezoufejte! Máme pro vás ten nejlepší tip ze všech! Podívejte se, na co jen chcete! Pokud narazíte na nějakou tu minu, nehrozí vám výbuch srdce. Maximálně přijdete o několik mozkových buněk, což je malá cena za filmový přešlap! A ještě jedna rada, konkrétně pánům. Jestli už vás samota nebaví, chvíli vydržte. Kinosály se brzy zaplní samicemi napumpovanými estrogenem. *Padesát odstínů temnoty* se pomaličku plíží do kin!

Colm McCarthy:
The Girl with All the Gifts
Velká Británie,
2016,
110 min.

Na začátku to vypadalo, že tvůrci našli lék na repetitivní chřipku, která schvátíla zombie žánr. Ale po prvním kousnutí se film proměnil v klasickou cestu vyhlazeným městem, při níž se postavy chovají neuváženě, živí častují mrtvé novými přezdívkami („hladovci“) a všeteční vědci se hádají s disciplinovanými vojáky, zda chroptící sprintery zkoumat, nebo je nakrmit olovem. Když už myslíte, že nemůže být hůř, začne tvůrce hryzat svědomí a obklíčívá vás ambicemi, rovněž vypůjčenými od známějších kolegů.

Jan Mazanec

Damien Chazelle:
La La Land
USA,
2015,
127 min.

Doopravdy se poznají v okamžiku ticha před výbuchem, kdy knot již dohořel a exploze je na spadnutí. Ona zklamaná ze svých hereckých neúspěchů, on znechucen svazujícím prostředím. Uvidí ho naprosto obnaženého, on ji až o něco později. Každého romantika milujícího klavír, trubku (a třeba i jazz) musí uchvátit, jak hudba skladatele Justina Hurwitze dokáže přiblížit náladu, ukonejšit nervy, rozechvít vzpomínky a spojit dva lidi, z nichž jeden jazzu vůbec neholduje, zato jeho nitro rezonuje s melodií, kterou druhý vyluzuje.

Martina Weberová

Minikapela:
Best of
CD, Minikapela
2016,
15 min.

Minikapela vydala své druhé album a hned se jmenuje Best of, je na něm pět NOVÝCH písniček. Těžko říct, jestli je to skutečné „best of“ – tím by se shodilo album *Ňam, Ňam*. Nebude to nic pro ty, co mají rádi neučesaný projev zpěváka Janka. Vypíchla bych dvě písně: *Musíš být na sebe tvrděj* a *Musíš být na sebe hodnej*, plné vtipných rad. V geniální skladbě *Píseň basáka* si nešikovný a zrzavý basák stěžuje, „proč všechny chtěj jen Boba, vždyť já to umím líp a něžně“. Jak by řekla Minikapela: Buďte na sebe hodný a kupte si *Best of*.

Kateřina Segešová

Sayo Yamamoto:
Yuri!!! on Ice
Japonsko,
2016,
12x24 min.

Toto celosvětově úspěšné anime si zamilovali i profesionální sportovci. Příběh z krasobruslařského prostředí, v němž se mihne i Česká republika, spojuje sport, humor a romanci. Úspěch přivodila nejen realističnost soutěžních programů, navrhovaných choreografem Kenji Miyamotem, ale také věrohodnost postav. Lze se s nimi ztotožnit – nejenom, že se vyrovnávají se stavy úzkosti, vztekem a láskou, nadto se vše negativní snaží překonat, čímž motivují i samotné fanoušky. A právě tím se seriál zapisuje do historie.

Blanka Polášková

Philipp Stölzl:
Vinnetou: Nový svět
Německo,
2016,
117 min.

Kdo od prvního dílu trilogie inspirované „mayovkami“ očekává knižní adaptaci, bude zklamán. Nové zpracování vychází z teze, že Old Shatterhand je ve skutečnosti alter egem Karla Maye, s jehož fiktivním životopisem jsme konfrontováni. Indicie k propojení autora a hlavní postavy se objevují i v originálním textu psaném ich-formou. Divoký Západ zde vykreslený však boří romantický mýtus, který vytvořily původní filmy. Překvapí také postava Tanguy, který je vyobrazen jako žebrák závislý na alkoholu.

Natálie Dočekalová

Maso krutí:
Cirkusvobody
Režie: Kolektiv
Maso krutí,
NoD,
premiéra:
21. prosince 2016.

Maso krutí, to je MArta Sobotková, Eliška SOukupová a Kateřina Smržová zvaná Krůta. Ne že by byly sebestředné, jméno souboru je výstižné – jejich dílo je nejen autorské, ale také autobiografické. Dívky cíleně naruší divadelní iluzi tím, že potvrdí samy sebe v úloze biologické matérie, aby ukázaly, jak ji formuje divákovské očekávání. Stávají se loutkami, kterými pohybuje konvence, pochybná morálka a předpojatost, bezútesně narážející na předpoklady, s nimiž do společnosti vstupuje polistopadová generace.

Nicole Rebeka Snová

Ed Brubaker, Michael Lark, Greg Rucka: Gotham Central 1
Scott McCloud: Sochař
Jaromír 99, Jan Novák: Zátopek
Jason Aaron: Muži hněvu
Luke Pearson: Hilda

NEJLEPŠÍ KOMIKSY ROKU 2016

Jan Mazanec

Komiksu jsme na *Literární baště Dobré češtiny* věnovali v roce 2016 méně prostoru, než jsme před rokem slibovali, a tak opět chceme dohnat recenzní resty bilancováním uplynulého roku. I tentokrát se zaměříme na pět nejpozoruhodnějších komiksů, které vyšly v předchozích dvanácti měsících, a pokusíme se přitom naštvat co nejméně fanoušků, jejichž oblíbený titul se do našeho úzkého výběru nevešel.

Muži hněvu

(Jason Aaron, přeložil Štěpán Kopřiva, vydalo nakladatelství Crew, Praha 2016, 136 stran)
 Zpravidla, když se člověk dozví, že umírá na rakovinu, chce s nemocí bojovat. Nájemný zabiják Ira Rath se rozhodne bojovat proti všem a jako správný tvrdák zemřít při plnění pracovních povinností. I kdyby jednou z nich měl být jeho syn. *Muži hněvu* nás zavádějí do brutálních končin, v nichž dojde svého konce spousta odpudi-

vých chlápků, ale také batole mladé zlodějky. Komiksový scenárista Jason Aaron nikoho neušetřil už ve své nejznámější sérii *Skalpy*. Na dějovou rozvětvenost a pomalejší tempo, což bylo pro předchozí sérii typické, však není v *Mužích hněvu* místo ani čas.

Ústřední postavy musí rychle dosáhnout protichůdných cílů. Jejich krvavý příběh nezpomalují ani občasné vzpomínky, kterými scenárista za pochodu vyplňuje motivační a dějové díry. Vražedné tempo tak není na překážku vývoji charakterů, jejichž nezvyklým vykreslením se Aaron nejvíce odlišuje od masivní gangsterské konkurence. Práce s postavami narušuje zažité představy o hrdinech a zloduších. Hrdinové, které už jsme si zvykli vídat v bolestech, jsou tentokrát ještě o něco vyděšenější a zbabělejší, a zloduší, kterým jsme zvyklí v tomto typu příběhu fandit, jsou o něco obludnější.

Zátopek

(Jaromír 99, Jan Novák, společně vydala nakladatelství Argo a Paseka, Praha 2016, 208 stran)

Komiks o životě nejslavnějšího českého běžce upoutá nejen minimalistickou kresbou Jaromíra 99, okleštěnou o zbytečné detaily, ale i promyšlenou kompozicí děje. V úvodní scéně sledujeme Zátopkovo největší kariérní vítězství, zbytek knihy postupně odhaluje příčiny tohoto úspěchu a původu Zátopkovy výjimečnosti. Scénář Jana Nováka vskutku nezapře filmový původ. Nicméně překvapí tím, že se ke komiksové době filmové montáže uchýlí nejen při trénincích, jak je u snímků ze sportovního prostředí obvyklé, ale hned zkraje při popisu protagonistova nešťastného mládí v Baťově továrně. Naopak druhá polovina komiksu důmyslně zpomalí tempo ve snaze vykreslit Zátopka jako člověka, urputně milujícího svou ženu a svou sportovní disciplínu.

Gotham Central 1: Při výkonu služby

(Ed Brubaker, Michael Lark, Greg Rucka, přeložil Martin D. Antonín, vydalo nakladatelství BB art, Praha 2016, 240 stran)

Nápad vnést do batmanovského univerza větší dávku realismu už mělo více autorů, než kolik má Batman zbraní a přístrojů s předponou „bat-“. Ale žádná ze snah učinit Temného rytíře ještě temnějším nebyla podobná tomu, o co se pokusil scenárista Ed Brubaker. *Gotham Central 1: Při výkonu služby* je kresbou, rozložením oken či fontem písma téměř k nerozeznání od sešitů ze šedesátých let. Avšak rozjařenou náladu, vtipné hlášky a přílišnou sdílnost vypravěče Brubaker oželel. Do nevinného světa šedesátých let vypustil demony současného komiksu. Batman je v tomto příběhu odsunut do pozadí, z něhož naopak konečně po desetiletích života v anonymitě vystupují řadoví policisté, kteří v dosavadních komiksech hráli potupné role obětí nebo poslíčků, doručujících Batmanem polapené zločince do arkhamského blázince.

V *Gotham Central 1* sice dožívají policisté prostor, ale taky daleko víc do těla. Jsou věčně frustrováni z toho, že jejich práci vykonává někdo jiný. Mají strach z neporazitelného nebezpečí v podobě superpadouchů, kteří už nejsou tak docela neškodní jako kdysi a namísto arcilotrovského žvanění rovnou krájejí lidské překážky na kusy. To všechno Brubaker popisuje velmi přesvědčivě a s citlivým důrazem na detail, bohužel často na ploše až příliš povědomého kriminálního schématu (únos, křivé obvinění). Prozatím jsou všechna žánrová klíse kriminálního dramatu přítomností

superzločineckých živlů příjemně aktualizována, ale s dalšími knihami by už čtenář mohl podobné tahy, pokud scenárista nenaruší svou rutinu, snadno předvídat.

Hilda

(Luke Pearson, přeložila Martina Knápková, vydalo nakladatelství Paseka, Praha 2016, 80 stran)

Obrovskou výhodou *Hildy* oproti jiným dětským komiksům není divotvorné prostředí ani univerzálně sympatická hrdinka, která chce vše, o čem dosud jen četla a snila, také prožít. Obojí je snadno k dostání v jiných magických končinách. Proč tedy zavítat zrovna do Hildina rodného lesa? Především kvůli skvělému humoru. Scenárista a kreslíř Luke Pearson se strefuje do svého světa i svých postav. Hlavní hrdinka společně se čtenářem předpokládají, že kouzelná realita bude neobyčejná a jiná než každodenní skutečnost, pohádkové bytosti jsou však často nemotorné, nemají orientační smysl nebo se nedokážou vymanit z osidel byrokratického aparátu.

Sochař

(Scott McCloud, přeložila Simoneta Dembická, vydalo nakladatelství Jota, Praha 2016, 496 stran)

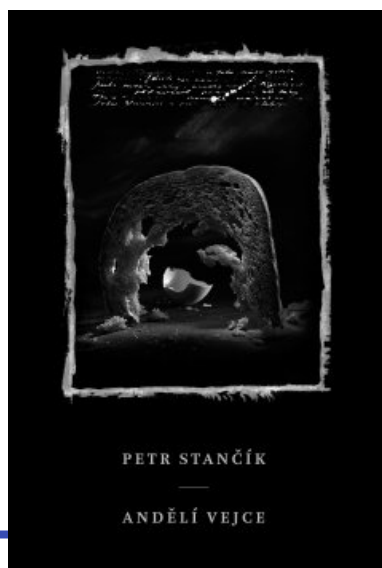
Co je smyslem života? Dosyta si ho užít, nebo po sobě zanechat nesmazatelnou stopu? Mladý sochař David Smith, který se dostal na pokraj bankrotu a uměleckého zhroutení, v tom má jasno, a proto na faustovskou nabídku, učiněnou samotnou Smrtí, bez delšího váhání kývne. Davidovy ruce budou schopné vysochat cokoli z čehokoliv, ale pouze po dobu dvou set dnů, pak si pro něj přijde Smrt. Výchozí situaci, v níž ústřední postava prodá duši za určitou

formu nesmrtelnosti, si scenárista a výtvarník Scott McCloud očividně vypůjčil. V *Sochařovi* mu však slouží pouze jako surový materiál, při jehož opracovávání na sebe nenechal přehnaně působit vliv literárního kánonu. Autor nechce vyprávět o dábelské dohodě a jejích důsledcích. David zpětně nezpochybňuje své rozhodnutí ani po většinu děje nevyužívá cenného daru.

Příběh posledních pár měsíců Davida na Zemi je spíš důkladnou charakterovou studií člověka, odmítajícího život v každodenní realitě, která je v rozporu s jeho posedlostí absolutními hodnotami a potřebou nalézt je v umění i v životě. Málokterý komiks je tak srostlý se svou hlavní postavou, jejíž nálada se odráží jak v komponování obrazových okének (když v Davidovi kulminuje vztek, kreslíř vytváří dojem, že protagonistovi a čtenáři skoro před očima prolétá celý Davidův dosavadní zpackaný život), tak i v kompozici děje. Ten je se životními osudy postav v úzkém sepjetí, takže se občas zastaví nebo se začne točit v kruhu, a nelze u něj předvídat směr, protože stejně jako hlavní postavy jako by žádný neměl. Zatímco hrdina *Sochaře* se marně snaží vytvářet umění, které bude lepší než život, McCloudovi se podařilo vytvořit komiks, který skutečnost velmi věrně napodobuje.

Recenze převzatá
z rubriky Dobrá kniha
webu Dobrá čeština.
Více na:
[www.dobracestina.cz/
basta](http://www.dobracestina.cz/basta)

Petr Stančík:
Andělí vejce
Vydalo nakladatelství
Druhé město,
Brno 2016,
200 stran.

ČESKÝ FORREST GUMP

Michal Beck

Po velkém úspěchu *Mlýnu na mumie*, oceněném Magnesíí Literou, přichází Petr Stančík s další knihou. *Andělí vejce* působí na první pohled jako opak předchozího románu, není totiž městskou detektivkou, ale vesnickou groteskní idylou. Stančíkův rukopis je ovšem patrný – lyrický jazyk a třeskutá ironie, historická erudice a mystifikace, realita a magičnost. Navzdory prvotnímu předpokladu jsou si obě knihy podobny jako vejce (andělímu) vejci. Stančíkovi se ovšem podařilo vytvořit další postmoderní román, který čtenáře nadchne i přes mnohé podobnosti s jeho předcházející tvorbou a téměř nezměněnými vypravěčskými postupy.

Andělí vejce sleduje v rámci příběhu jeden den života Augustina Hnáta. Svérazného chlapíka, který pálí kořalku z čehokoliv (i z letu vlaštovek), dojí krávy, s rituální, až erotikou rozkoší pečle chleba, stará

se o své hospodářství a jedinou dceru Apolenu. Mohlo by se říct, že oněch dvacet čtyři hodin je obyčejnou vesnickou idylou, nebytí toho, že se píše 12. květen 1945, poslední den druhé světové války. I v tomto románu se Stančíkovi podařilo efektivně zužit-

Stejně jako v *Mlýnu na mumie* Stančík využívá svůj cit pro jazyk a nabízí přehrášlená nenápadných, o to však zábavnějších slovních hříčků, parafrázuje, nechává zaznít velmi nekorektní humor, ale umí skvěle napsat i lyrické pasáže, mnohdy přímo básnické – od dekadentních veršů až po katolickou a milostnou poezii.

kovat svou posedlost historií, na jejímž podkladu vystavěl příběh hrdiny, který se svými rysy blíží legendě (stejně jako v *Mlýnu na mumie* a *Pérákově*). Dějinné události ovšem neslouží pouze jako kulisa, ale tvoří i kostru děje.

Druhá, obsáhlejší dějová linie se totiž věnuje osobní historii Augustina Hnáta od jeho narození, setkání s duchem rytíře Smila, vynálezu nekonečnicka, dekadentních studií v Praze až po nástup na vojnu.

Svou kompozicí román připomíná čtenářsky oblíbeného *Stoletého staříka*, který vylezl z okna a zmizel. Epizodní příběhy z Hnátova života, prolínající se velkými dějinnými událostmi, dávají autorovi možnost propojovat historická fakta a autentické reálie s mystifikací a nápaditou, humorovou fabulací. Stančík navíc svou bohatou imaginací a znalostí dějin mísí tak, že je mnohdy těžké rozeznat, co je

historická skutečnost a kdy vás jen láká do zákutí své cynické fikce. Hnát například zažije dekadentní černou mši (spolu s Arnoštem Výletem a Jiřím Kahánkem z Volskovic, respektive s karikovaným Arnoštem Procházkou a Jiřím

Karáskem ze Lvovic), která je nakonec spíše trapně humorná než temně dekadentní, v Rusku najde zapomenutý bunkr s Mendělejevovou mrtvolou nebo zjistí, že Francouzi vedení Napoleonem vyhrávali bitvy díky síle jejich parfému. Všechny postavy, které ve svém životě hlavní hrdina potká, připomínají svým vykreslením figurkaření Jana Nerudy, ovšem s podstatným rozdílem – postavy *Andělího vejce* – okultisti, alkoholici, blázni, prostitutky, vojvodci, politici – jsou charakterizované Stančíkovým osobitým přístupem se sklony k absurditě, pitoresknosti a cynismu. Veselí, břichatí pánové se tak neštítí alkoholu nebo podivných sexuálních hrátek a milá, zábavná hospodská zase za pár drobných nabídne své tělo každému.

Augustin Hnát všechny střety s postavami a historickými zvraty řeší pomocí andělího vejce – své bystré hlavy. Jeho přístup k situacím se liší od obvyklého chování ostatních postav, které se dostanou do soukolí malých a velkých dějin – nenechá se vláčet, neutíká, nenadává na hořkost osudu, naopak využívá svůj selský rozum, díky němuž dokáže vše vyřešit tak, jak si okolnosti žádají, ze všeho vyjde více méně bez úhony, zato s cennými zkušenostmi. Tuto auru svého hrdiny si Stančík plně uvědomuje a postavu Hnáta záměrně staví na předobrazech světaznalých a světoznámých hrdinů jako je Baron Prášil, Jára Cimrman, Švejk (ovšem ne jako hlupák) nebo Forrest Gump.

Andělí vejce je navíc, podobně jako díla, ve kterých vystupují zmíněné postavy, plně groteskně přehnaných situací. Na podkladu reálných kulís autor vytváří mnohdy až dadaistické obrazy

(Hnát například jede transsibiřskou magistrálou, aby se dostal až k oceánu, kde dojí velryby.) nebo pouze vylíčí historickou skutečnost, která je mnohdy absurdnější než veškeré mystifikace. Stejně jako v *Mlýnu na mumie* Stančík využívá svůj cit pro jazyk a nabízí přehrášlená nenápadných, o to však zábavnějších slovních hříčků, parafrázuje, nechává zaznít velmi nekorektní humor, ale umí skvěle napsat i lyrické pasáže, mnohdy přímo básnické – od dekadentních veršů až po katolickou a milostnou poezii. Ani v jednom z románů si autor nenechá uniknout možnost detailně popsat požitavé chvíle plné jídla a erotičnosti (což už by se dalo považovat za Stančíkovu obsesi) a nechat věci vonět či zapáchat. Při četbě není nouze ani o filozofické úvahy a konspirační teorie, názory, které občas mohou působit vychovatelsky, od nelibosti k Benešovi přes vizi konce západní civilizace po migrační krizi. Stejně jako se navrací apokalyptické předpovědi a mnohé dějinné procesy, i celý román funguje na principu zrcadlení a opakování. Koneckonců sám Hnát vymyslí nekonečnicko, tedy soustavu mnoha zrcadel, která způsobuje iluzi nekonečnosti. Opakují se životní osudy, historie, to, co platilo, mizí, nebo se naopak znovu a znovu objevuje. Bohužel frekvence opakování motivů působí mnohdy návodně a zbytečně. Někomu může zklamat i vyvrcholení celé knihy: i když emotivně silné, je pouze logickým vyústěním celého příběhu, naplňujícím to, že se lidé nikdy nepoučí.

Přestože *Andělí vejce* není tak skvělé jako *Mlýn na mumie*, opět nabízí zábavné absurdní domýšlení reálných faktů,

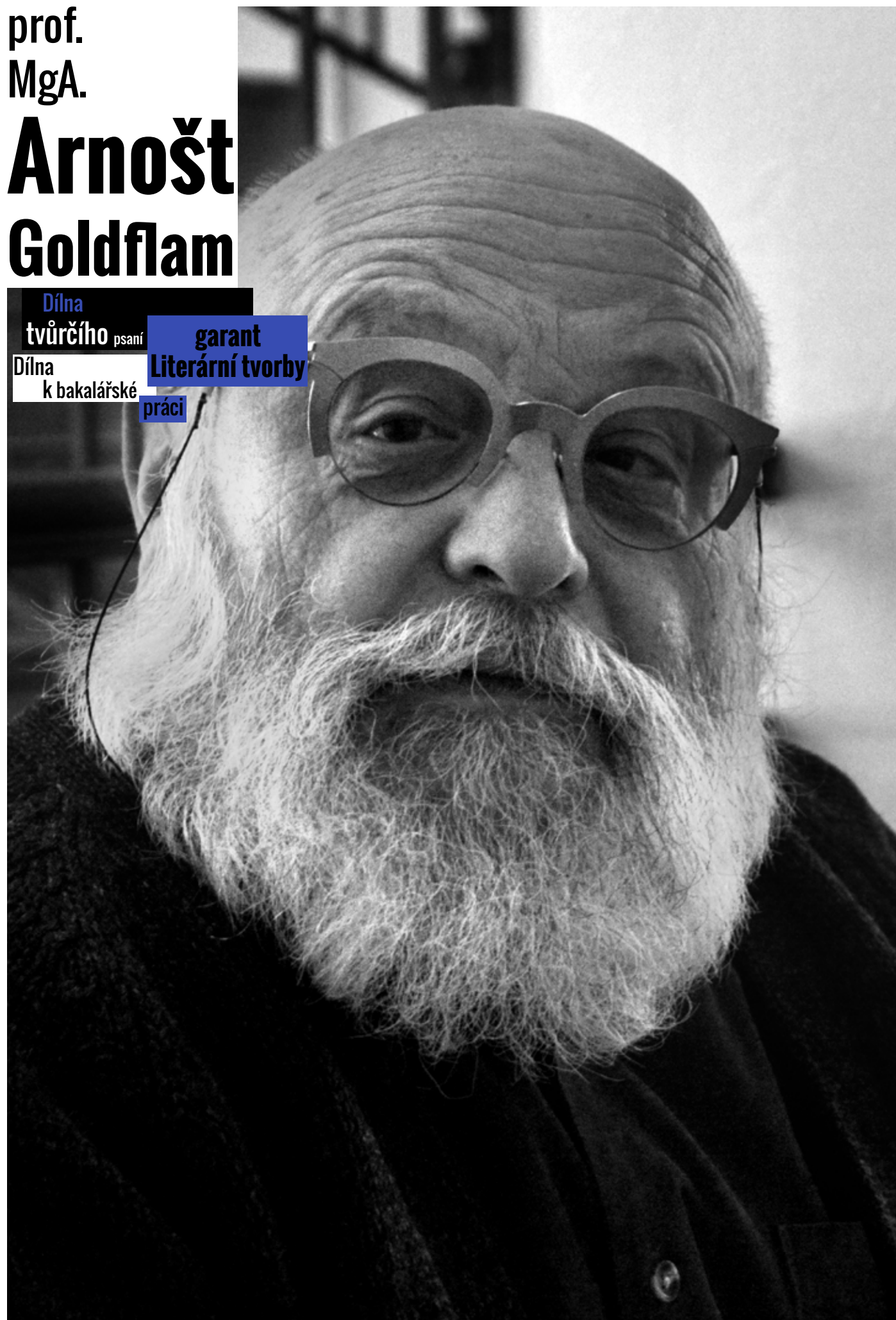
groteskní postavy a vytříbený jazyk. Vesnická idyla se navíc během příběhu (a Hnátova života) mění v pikareskní román, kroniku, válečnou literaturu, dobrodružný příběh s fantaskními a nadpřirozenými motivy, legendu atd., díky čemuž má kniha spád a ani na okamžik nenudí.

Recenze převzatá
z rubriky Dobrá kniha
webu Dobrá čeština.
Více na:
www.dobracestina.cz/
basta

prof.
MgA.
**Arnošt
Goldflam**

Dílka
tvůrčího psaní
garant
Literární tvorby
Dílka
k bakalářské práci

NA ČEM PRACUJI...

No, nějak nemůžu pořád zvolnit, ačkoli jsem si to slíbil a taky bych to i chtěl.

Tak postupně teda.

Jednak jsem měl v Liberci premiéru mojí hry *Achich*, kterou jsem i režíroval. Vypadá to, že to není průser, ba že to diváci dobře přijímají. Čili – pro člověka naplněného pochybnostmi – doufám, že hra na repertoáru chvilku vydrží, a taky se tam zajedu, možná incognito, v přestrojení za medvěda, podívat, překontrolovat, jak to běží.

Pak mám za sebou vydání dvou knížek pro děti – *Příhoda málo uvěřitelná* – tu jsem napsal pro charitativní sdružení Cesta domů, je to ucelený příběh, taková pohádka o starém pánovi a jeho kamarádce a mluvící kresbě. Původně jsem totiž ale napsal příběh o holčičce a tím jsem popletl zadání. Jenže se mi to nějak zalíbilo, a ještě dvě delší historky jsem o té holčičce napsal a je z toho dobrodružná a snad trochu napínavá knížka *3x Agátka Kulhánková*. Tak se totiž jmenovaly vždycky detektivní příběhy – např. *3x Phil Marlowe* a tak, jenže ty byly pro dospělé, toto je ale pro děti i jejich rodiče. Ale kniha má podobnou úpravu, právě jako ty detektivky. Ilustrovala ji má žena Petra, dosti bohatě, myslím.

Pak každým dnem očekávám tlustospis mých sebraných spisů, dramatické texty a nějaké studie o mé práci, už druhý díl, kolem šesti set padesáti stran. Moc se na to těším, však víte – co je psáno, to je dáno!

Potom jsem se uvázal ke hraní, zrovna zkouším v inscenaci Hany Burešové, je to Jiráskova *Lucerna* – a hádejte, co tam hraju? Myslím, že to není těžké, navíc to je v tradici, obsadit to nějakým starším hercem, a že to hrály slavné figury! Pešek, Pivec, Kemr, prostě mnozí. A teď snad i já, aspoň doufám, že to zvládnu.

A pak začínám režírovat v Brně, zase vlastní hru, napsanou ovšem v brněnské mluvě – však su z Brna, né?! Jmenuje se to *Hrůza v Brně*. Premiéra by měla být koncem května. Pak už jen drobnosti – nějaká čtení, dokonce i v Bruselu!, pak škola – VŠKK a tak podobně. Ovšem budu-li živ a zdrav.

O prázdninách bych chtěl zase něco spisovat, téma už mám vymyšlené, tentokrát pro dospělé. Měl by to být ucelený příběh, doufám, že taková novela, menší knížka, pokud se to podaří. A to se nikdy předem neví! Tak uvidíme...

Člověk si taky říká, jestli to psaní někomu vůbec bude zajímat. No, to nevím. Jenže si ty příběhy přece jen vymýšlí spíš pro sebe, a bude-li z toho i knížka a někdo si to dokonce koupí, to už je vis maior, to je takový bonus, když to ovšem vyjde jako kniha. Tak, jak se říká, s pomocí Boží...

A že mi říkají někteří, že moc pracuju? Když ono mě to baví, to vymýšlení, fantazírování, tu něco spisovat, tu šaškovat před lidma a tu zas honit herce. Ale musí se to střídat, aby v tom nebyl stereotyp! Ostatně jiné koníčky nemám, kromě rodiny, mých dětí a ženy. Alkoholu neholduji, po tom se mi chce spát, cigaretku si zapálím jen příležitostně, rád chodím do lesa nabrat sil, nabít se. Rád klábosím, taky mě baví historky a pomluvy, čtení zpráv a komentářů a sledování světových i domácích dějů.

Takže to je taková zpráva o mých činnostech. Výsledky moc nehodnotím, hlavně, aspoň co se týká těch knížek, že to mám doma. Jiný zas hromadí třeba peníze, jenže ty mi nikdo necpe. To se nedá nic dělat! Že bychom ale strádali a chudinkovali, to zas vůbec ne!

*Tak se mějte,
Váš Arnošt Goldflam*

Arnošt Goldflam (*1946) studoval v letech 1971-1976 režii na brněnské JAMU (diplomovou práci obhájil a studium uzavřel až v roce 1978). Poloprofesionálně se věnoval výtvarnému umění (grafika, malba, keramická plastika), několikrát samostatně vystavoval. V letech 1976-1978 působil v satirickém divadle Večerní Brno, v roce 1978 nastoupil jako režisér a herec v prostějovském Hanáckém divadle, pozdějším brněnském HaDivadle. Od roku 1993 je ve svobodném povolání a režisuje hry vlastní i jiných autorů na řadě domácích (Městská divadla pražská, Divadlo v Dlouhé, Divadlo na Jezerce, Klicperovo divadlo aj.) i zahraničních scén (zejména v Německu, Rakousku a Polsku). V posledních patnácti letech vydal i řadu úspěšných knih pro děti. Od roku 1990 do roku 2013 pedagogicky působil na Divadelní fakultě JAMU v Brně (v roce 2002 se habilitoval v oboru Dramatické umění a v roce 2007 byl jmenován profesorem); od roku 2006 s přestávkami vyučoval na Literární akademii v Praze. Kromě autorské tvorby se věnuje i teoretickým otázkám divadelní režie. Je držitelem několika divadelních a literárních ocenění: Cena Alfréda Radoka, Magnesias Litera, cena za hru pro Národní divadlo aj.

**„Když ono mě to baví,
to vymýšlení, fantazírování, tu
něco spisovat, tu šaškovat před
lidma a tu zas honit herce.“**

PhDr. Pavel Šidák, Ph.D. převyprávěl
román *Ze světa lesních samot* (1894)
Karla Klostermanna

KONEC SVĚTA NA KONCI SVĚTA

Lexikon české literatury praví, že „téma románu *Ze světa lesních samot* tvoří tvrdý život lidí v zapadlém koutě Šumavy“. Onen kout je samota Pürstling (dnešní Březník, necelé dva kilometry od bavorských hranic) a lidé jsou revírník Kořán, jeho mladá žínka Zdenička, suroví pytláci a mstivý hajný Vavruha; zejména však Kořánův pomocník, mládenec Svijanský, a Vavruhova černovlasá dcera Katy, jejichž souloživý vztah jako by naturalistickému poetovi z pera vypadl a který moralistního milovníka starých časů mile rozruší. Děj se odehrává v šedesátých letech XIX. věku převážně v bažinných pralesích, a ač skutečně tvrdý, je zde život zobrazen ve sledu žánrových obrázků – tu někdo umře, tu se pije pivo, tam se mladí sejdou při muzice, ondyno vidíme babu vařit medicínu, bují vášně milenců i pytláků; a nade vším pathos netknuté přírody. Pak se jednoho dne obloha zatáhne, „sírově žlutý svět rozlil se po všech předmětech a přioděl stromy příšerným rouchem“, a bouře, která přijde, zničí celý širý kraj. Nekonečné lesy nahradí nekonečná

plán polomů (jde o vichřici r. 1870, stojící v počátcích kůrovcové katastrofy, viz Klostermannovo *V ráji šumavském*). Tezi z *Lexikonu* je třeba opravit: tématem je právě *tato* bouře. Nejde jen o přírodní katastrofu, ale o změnu veškerého světa: lesy tu byly smyslem i zdrojem života, určovaly ráz světa románu v jeho celku; tento svět tak mizí spolu s nimi. Zde dosahuje Klostermannův román vrcholu, a povězme přímo: je to ten literární typ katastrofy, jenž klade předěl do kontinua fikčního chronotopu a boře starý, zakládá radikálně nový svět – tak, jak to známe z dystopií. Jenže dystopie popisují onen nový svět, vrhajíce na starý pouze matné světlo nejasné vzpomínky (kdo ví, co bylo před ničivou válkou v 1984?), zatímco Klostermann tematizuje svět předchůdný (ten stesk!). Ale říci nahlas, že v *Lesních samotách* objevil žánrové pravidlo dystopické katastrofy, se zatím nikdo neodvážil. A jak dopadne Katyina láska ke Svijanskému? Inu, co je dívčí láska proti bouři...

umělecká příloha

Literární tvorba,
2. ročník -
Vilémůvské balady
Filip Schuberť
- unfilled folder

Villonské balady

Villonské balady
Literární tvorba, II. ročník

Haló v celém astrále!

Haló v celém astrále!
Pomozte v osudném případě.
Zacházíme nejdále:
Šturmem vzít villonskou baladu!
Nejvyšší, Vás prosím o radu:
Bohové, Eli, démoné.
Zjevte mi nějakou parádu.
Dojmem i Tebe, Villone.

Vytesána ve skále.
Slavná od jihu k západu:
V Římě, v Chuchli, v Nepále.
Pro pohřby, promoce, armádu.
Hrdá část státního pokladu.
Slabikář zná ji, a kdo ne?
Šíří se v biblickém nákladu.
Vidím Tě bulet, Villone!

Jenže zatím v močále
básnickém topím se po bradu.
Souzvuk není ke chvále.
Rýmy nám dochází na skladu.
Zas iktus za iktem nakladu.
Mezitím metrum utone.
Daktylotrochej je v rozpadu.
Znal jsi to taky, Villone?

Posláním končím tu šarádu:
Otevři, Eli, chardonnay.
Já zatím posekám zahradu.
Zas někdy příště, Villone.

Vojtěch Deči

Kdo je to v červeném kabátku?

Tenhle svět asi je v pořádku,
jen já se určitě pletu,
žiji teď, umírám na splátku.
Lásku si stahuju z netu.
U baru šeptám ti pohádku.
A ty mi lichotíš, chci abys zmlk.
Kdo je to v červeném kabátku?
Možná, že Karkulka, možná, že vlk.

*Život je jen cestou na skládku
dějin. Křič jedinou větu.*
A ta je? Splétám ti oprátku.
Žijem a milujem, jsme tu!
Směji se. Milost dej děvčátku!
Pro kterou naděje není jen plk.
Střevíček změní se v hromádku
střepů, když Karkulku chytí tvůj vlk.

Svítání otvírá přihrádku
viny. Já ukážu světu
prostředník. Překopu zahrádku.
Vzpomínky ze stolu smetu.
Z hříšných zas najmu si posádku.
A každé pomluvě hned zlomím krk.
Ubozí modlí se v klekátku.
Hrdost zná Karkulka, hlad – její vlk.

Pravidla jsou pravdou pozpátku.
Lucifer pořád má andělský brk.
Bílá se vyhnula Káčátku.
Červený kabátek oblíká vlk.

Alice Růžičková

Anály

Kafe čpí jak ňáká kyselina.
Co je s mým latté vanilla?
Skrz sedlinu mořská voda vzlíná.
Myslím na Egypt, na Nil a –
místa, kde jsem čas marnila.
Uskutečňovala jsem svý plány:
Bangkok, Jakarta, Manila.
Pobřežní vzduch byl tak známě slaný.

Na hrabárnu jezdím do Berlína,
znám svý výherce Vinyla,
mám nick Povalečka z Karolina.
„Jak je společnost unylá!“
syčím, když mň žluč zpěnila.
Místo písku hbitý pucolány,
samý intošský „l’ennui-là“.
S čokoládou jím preclíky slaný.

Kominternu pila na Stalina.
Zadost svobodě činila –
na kladivo lidská kovadlina.
Jízda byla to spanilá!
Doba když se pak změnila,
nejezdily tu již tatraplány.
Zvon frázoval kam-pa-ni-la.
Zdělala jsem vaše slzy slaný.

Z nosu roste mi kanyla.
Vytrácí se víra, dech, elán i –
cít, co obraznost ztvárnila.
Takový jsou, byly a budou dny –
Nicole Rebeka Snová

Sonet 4.

Vy chováte se jak byste bystrozraký byl
však slepý jste ne k sobě ale k ostatním
a bavíte se tím jak jste nás veršem zbil
a těla naše trpí pod tím násilím
že křišťálové lustry stokrát přeleštím
ještě raději než pískat písňě kosí
jenže, pozor, ono utkvělo mi cosi
chvíli bylo slyšet kukačku
a v jejím hlase někdo žil
to vy Michale Horáčku?

Vy díváte se a nevidíte nic než smyl
déšť byl odjakživa v básních tajemstvím
ten pokažený déšť co zle se provinil
vymyl naše mozky hadrem plesnivým
těžko někdy ještě verše vymyslím
a budu muset pískat písňě kosí
jenže, pozor, ono utkvělo mi cosi
možná dělala jsem kukačku
a v jejím hlase někdo žil
to vy Michale Horáčku?

Přicházíte k nám a třeba byste radši byl
na opuštěné lodi s trupem plechovým
ten plech by vrzal skřípal a vás by potěšil
že jako jediný zpívá hlasem skutečným
a dokáže říct to co já vám nepovím
neboť pískala jsem dosud písňě kosí
jenže, pozor, ono utkvělo mi cosi
to já, dělala jsem kukačku
a v jejím hlase někdo žil
to vy Michale Horáčku?

Chvíli bylo slyšet kukačku
chvíli zase žárlivého kosa
kdo z nich jsem já
a kdo z nich Horáček
příliš mnoho vylíhlo se
kukaček

Petr Strá

Anna, 9 let

Mámo, krásná jako z kina,
tvoje náruč – medicína
pro lidi i kočky, psiska.
Každej tvojí péčí získá.
Pro manžela modelína.
Na míru si spolu šití,
bez sebe se neusíná.
A víš, kam se život řítí?

Jsi jak pěna z kapučína,
v koutě žádná pavučina.
Šťěstí z tebe jenom tryská,
ale co když kouknu zblízka?
Den co den se připomíná
sada Parker, fotky, kvítí,
občas houkne limuzína,
pěkně se tvůj život řítí.

Pravdu hledáš v dvojce vína,
bejt skvělá je sakra dřina.
Když tě hladí hořká whisky,
mě ve vlasech vítr víská.
Uspává mě meluzína,
stíny lákaj do svých sítí.
Proč mi máma nezhasíná?
Co můj život? Kam se řítí?

Tebe zmáhá kocovina,
světlo v chodbě pořád svítí,
proč já nejsem mamínčina?
Nevím, kam se život řítí.

Anna Štíčková

Sídlíštní sex

Co to šustí v tmavém křoví
kdo tu láme větvičky
zhasni lampu – co ti poví?
světlo máš mít po víčky
vzrušená jdu pro klíčky
patro sedmé, Jarmile
v dveřích naší chodbičky
shoď ten kabát, úchyle

Soused Čihák o mně to ví
za kukátkem očičky
loupe po mně, klepy nový
že nehlídám bratříčky
koňáček a chlebičky
z benzínky jsou? Zdvořilé.
Majolka jde na špičky,
shoď prestiže, úchyle

Nos mi šimrá drogerkový
parfém od tvý babičky
tanga mám, jsi na krajkový?
župánek je tetičky
neříkej mi básničky
chci to tvrdě, debile!
propleskni mi cecíčky
sundej slipy, úchyle

S praxí starší nymfičky
sedám si ti na brýle
dostala jsem měsíčky?
Neutíkej, Jarmile!

Kateřina Segešová

Myšlenky

Vlk si se psem střídá směnu –
vrátní u komůrek bdění.
Za dvířkama v dnešním plénu
bytosti, co zítřky mění
zasedají za odměnu.
Ptáte se snad, moji drazí,
kdo chce zrušit naše snění?
Myšlenky – ti malí vrazi.

Přou se, zdali zapomenu
na všechna svá rozechvění.
Uvázané na řemenu
šťěstí vedou do vězení.
My si, zatím ještě v zenu,
sníme vedle sebe nazí.
Co spřádají na vřetení
myšlenky – ti malí vrazi?

Smečku strachů do Edenu
poslaly nám k rozrušení.
My však máme ještě cenu –
jedno, druhé zaúpění
zračí, že dnes z těchto členů
sněmu žádný neprorazí.
Ze všech se po rozednění
láskou stanou sebevrazi.

Obléknu se do saténu
doufajíc, že nedorazí,
„Ano“ mělo být to znění.
„Ne,“ odpoví malí vrazi.

Barbora Podaná

Studenti Literární tvorby, II. ročník O díle:

Soubor villonských balad jsme vytvořili během semestrální dílny poezie, kterou vedl doktor Michal Horáček. Žánr villonské balady je specifický a většině z nás dal celkem zabrat. Každý z autorů se k úkolu postavil po svém, díky čemuž vzniklo osm velmi různorodých textů, a to jak formálně, tak tematicky. Náš soubor tedy nedrží společné motivy ani stejná témata, ale drží jej idea, že villonská balada je stále živý žánr a že je užitečné umět se vyjádřit přesně a výstižně v osmadvaceti verších.

(A. Š.)

Šťastná buď až po svý smrti

Beztak už s tu všechny měla!
Čumíš na svý dnešní fotky,
s držkou rudou vod griotky
chlapy zlitý jako děla
snadno sbalíš, kdybys chtěla.
Jedno, kdo ti kundou vrtí!
Nikdy nejseš vosamělá.
Šťastná buď až po svý smrti.

Myslíš si, jak nejseš skvělá,
když se sundáš lahví vodky,
hlásáš, že to nechceš krotký.
Jako bys už nevěděla,
že ty pracký kolem těla
ti nic nedaj, jenom škrtí.
Ty seš na ně ještě vřelá!
Šťastná buď až po svý smrti.

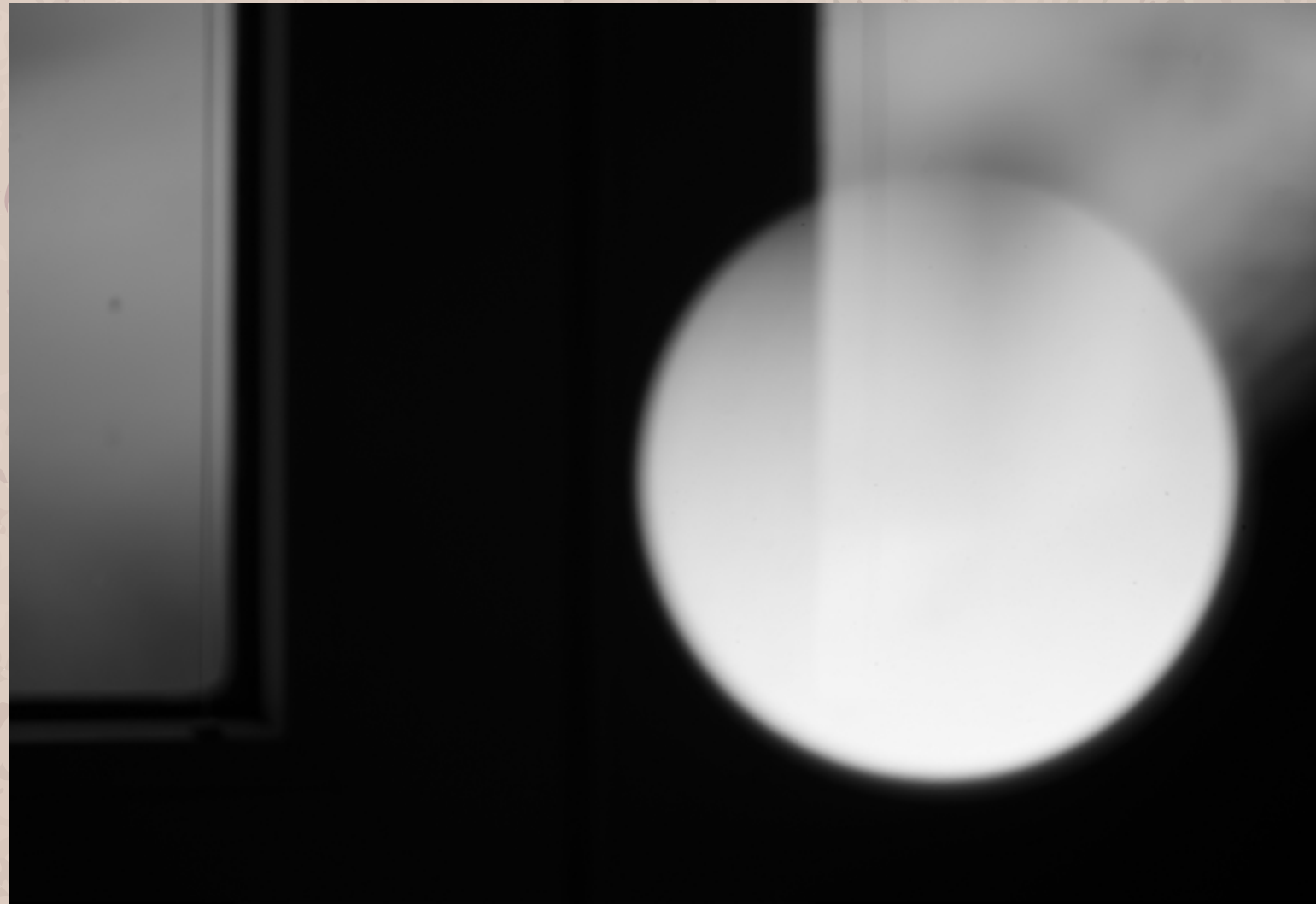
A já? Celá rozechvělá
pořád čekám na lichotky.
Ale nosim polobotky,
vlasy češu do půl čela,
čtu si v koutě Pirandella.
Po mně nejdou ani šprti.
Z vodky bych se pozvracela.
Budu šťastná před svou smrtí?

Ne, já nejsem vod Mattela,
a tak lampa v mojí čtvrti
zhasla, než se rozhořela.
Šťastná budu po svý smrti.

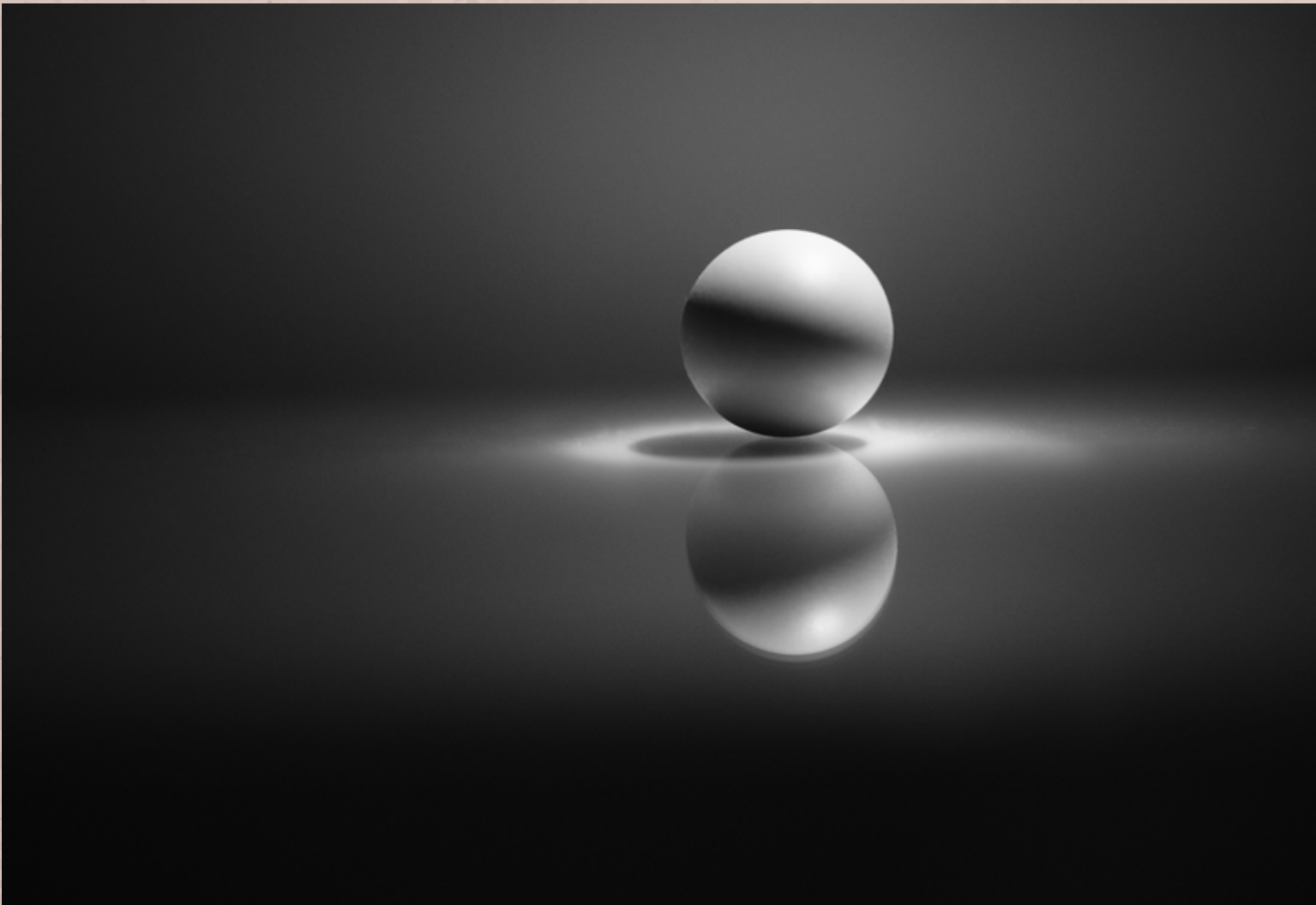
Jana Fleglová

untitled folder

Untitled folder
Filip Schubert

Filip Schubert
I. ročník, Fotografie a audiovize
O díle:

Už nějakou dobu se zabývám především videy pod značkou Drop visuals. Fotku ale považuju za něco, co videu předchází a je jeho základem. Také mi jako umění přijde hrozně zajímavá, což jsem zjistil až tady na škole. Najednou vidím nejen to své video úplně jinak, ale ve všedních věcech začínám hledat a často nacházím nějakou estetiku. Nikdy jsem se nepovažoval za umělce, nevím vlastně ani, co dělá umělce umělcem, každopádně mě to baví, a když se podívám na některé svoje fotky, zrcadlí se mi v nich hodně věcí týkajících se vkusu, názorů nebo nálad, které bych jinak určitě vyjádřit neuměl. To mi zdůvodňuje, proč to dělat.

Daniel Podlipný
I. ročník
Literární tvorba

MgA. Daniel Kubec
Vedoucí Katedry literární tvorby

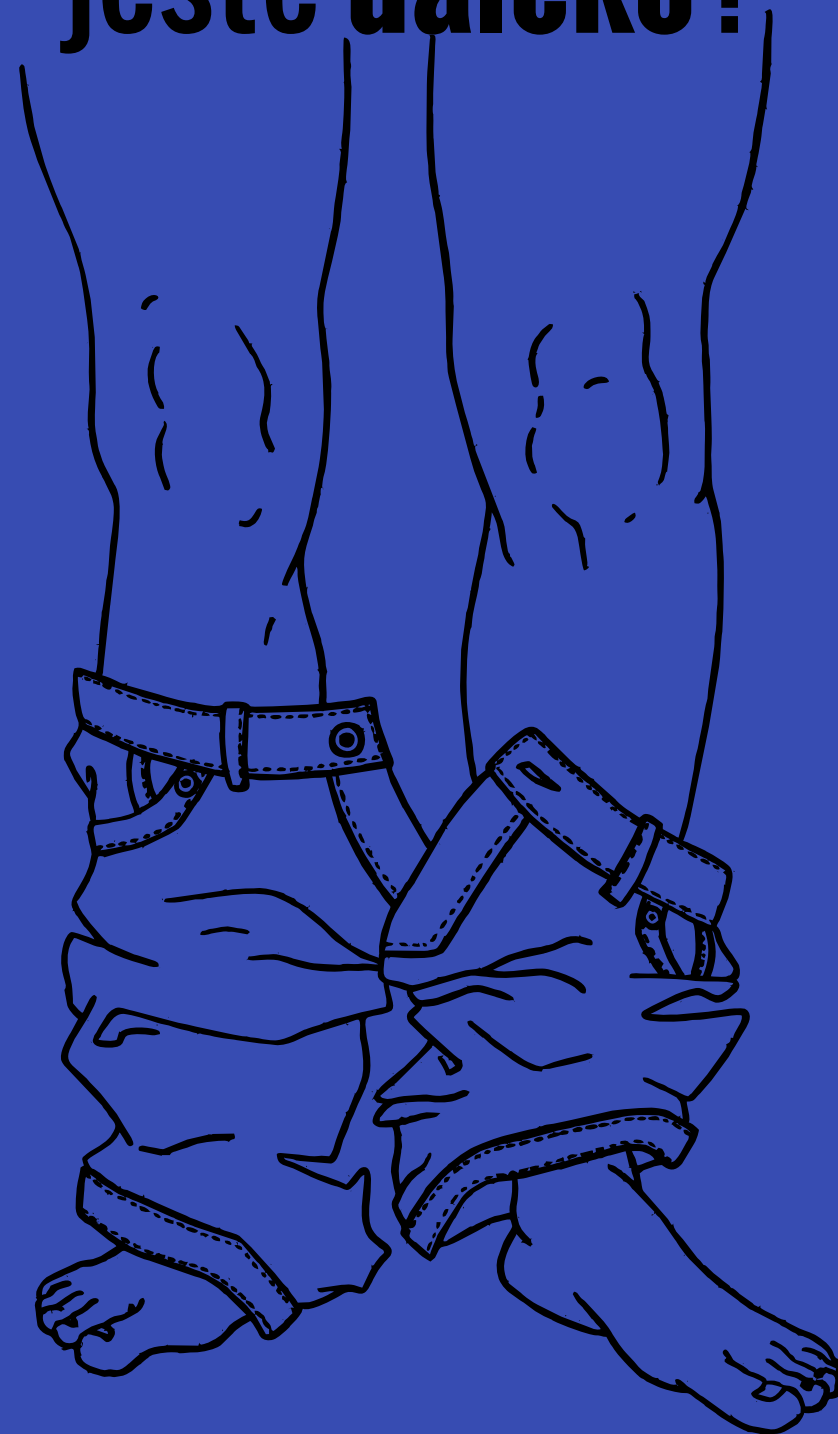
Marek Gabík
I. ročník
Grafický a mediální design

Já bych kalhoty určitě před brodem nestahoval, to dá rozum. Ono, když chodíte po světě bez kalhot, tak si na vás lidé divně ukazují prstem, i když se to nesluší, a říkají o vás jistě spoustu nepěkných věcí. Dost možná se také ukáže, že nakonec nebudete muset stahovat vůbec nic. Naše řeky jsou totiž úsměvně mělké. Místo kalhot bych se rozhodně zaměřil na boty. Sice to bude klouzat, ale není nic horšího než chodit po světě v mokrých botách, věřte mi. Pokud však situace nastane, tak přechod řeky není vůbec lehký úkol. Takže to vlastně nemůžu doporučit. A vůbec, kdy jste naposled brodili řeku?

Páč těžko soudit, jak rychle se k brodu dojde. A i cestou k brodu se hodí být na všechno připraven. Kdybychom si pod takovým brodem představili například státní závěrečné zkoušky, tak víme, že nejde jen o to v poslední chvíli se naučit vše potřebné. Všechny předměty v oboru Literární tvorby totiž poslouží už během té veselé i strastiplné cesty studiem. Sečtělост, rozvíjení dovednosti kultivovaně se vyjádřit v psaném i mluveném projevu, znalosti poetiky i literárních žánrů student využívá každý den ve škole i při vlastní tvorbě. Nejen proto, aby přebrodil státnice třeba i suchou nohou. A proto kalhoty vždy trochu popotažené!

S tím, jak probíhá zkouškové období, je tato věta poměrně aktuální. Všichni okolo mě, kteří studují vysokou školu, řeší, jestli všechno stihnou a zvládnou. Jako by zapomněli, že termínů je víc, a pokud ten první nevyjde, musí tušit, na co je třeba se příště připravit. Před maturitou mi pomohlo nemyslet na to, co neumím. Dnes se divím, že jsem odmaturoval napoprvé. V ten den jsem se snažil zůstat v klidu, nic neřešit, a díky tomu jsem uspěl. Někdy není od věci trochu improvizovat, dát na intuici a řešit problémy, až přijdou. Hlavní je si věřit. Problémy často ani neexistují, ty si tvoříme především ve své hlavě.

„Nač **STAHOVAT**
KALHOTY, když brod je
ještě daleko?“

Kresba: V. Šaumanová, Scénář: M. Beck, J. Mazanec

JAK TO BYLO S... NOBELOVKOU!

Novinářská praxe

Není pravdivější rčení než:
„Lže jako když tiskne!“
A tak radši první vydá lež
než pravdu jako druhý.

Denní tisk

Jaká je situace dnešních novin?
Skvělá cena za spoustu kravin!

Michal Beck

DOBRÁ ČEŠTINA

www.dobracestina.cz

Dobrá čeština sdružuje autory a redaktory, kteří chtějí psát dobře česky a pomáhat i všem ostatním, kteří usilují o totéž.

Chcete-li mít jistotu, že vaše texty budou mít náležitou úroveň a styl, že vzbudíte pozornost a respekt těch, jimž jsou určeny, a především – že jimi vyjádříte to, co chcete, využijte našich služeb.

Nabízíme

Opravy textu

základní gramatická, pravopisná a typografická korektura

Úpravy textu

kromě opravy textu i jeho očištění od formulačních nedostatků, šroubovaných vět, nadbytečných slov, od automatismů, klišé a nezáměrného opakování. Cílem je upravit text po stránce lexikální, větné, kompoziční i stylové do kultivované podoby

U knih, publicistických či odborných textů patří k úpravám i strukturování na kapitoly a volba vhodných titulků či mezititulků

Ověřování informací, reálií a citací

v textech, které obsahují osobní a zeměpisná jména, názvy institucí či reálie ze specializovaných nebo cizojazyčných oblastí (zejména v překladech) je potřeba ověřit a sjednotit jejich grafickou a pravopisnou podobu na základě platných norem či věrohodných zdrojů

Přepis textu

nabízíme elektronický přepis strojopisu, rukopisu, audionahrávky či videozáznamu

Překlad textu

překládáme z angličtiny do češtiny (komerční i odborné texty) a ve spolupráci s rodilými mluvčími též kratší texty z češtiny do angličtiny (abstrakty, resumé apod.)

Tvorbu textu na míru

potřebujete-li text určitého žánru, který neumíte sami vytvořit, ale máte jasnou představu o jeho funkci, smyslu a rozsahu i potřebné podklady, napíšeme ho

kontakt

www.dobracestina.cz

info@dobracestina.cz

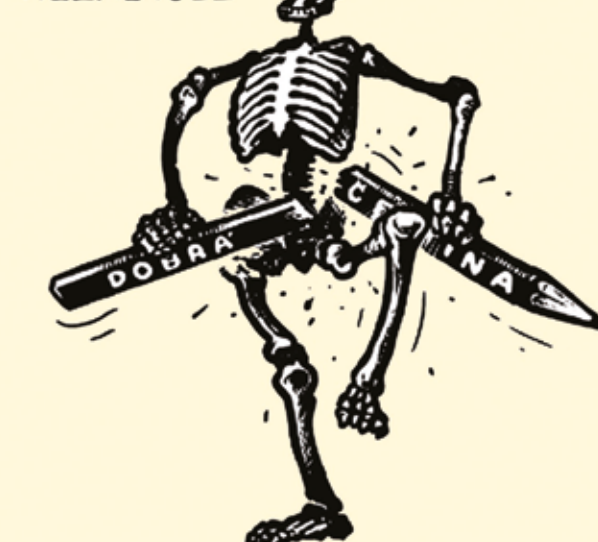
733 669 340

LITERÁRNÍ BAŠTA

www.dobracestina.cz/basta

Fejtónky, literární recenze, ukázky knih i zprávy
v samostatných rubrikách

NEZABYJEŽ

Dobrá kniha

Dobré zprávy

Moje řeč

Dobrá pasáž

Doktorky radí

Nedělnička

„Když chci
něco rozřešit,
nebudu *o té věci*
přemýšlet, budu
o ní **mlčet.**“

— František Drtikol

(Povstalec mlčí.)

V Š K X